
INFORMATOR WYDZIAŁOWY

Wydział Matematyki i Informatyki UAM, ul. Umultowska 87, 61-614 Poznań

listopad 2016

W dniu 24.10.2016 odbyło się nadzwyczajne posiedzenie Senatu UAM i Rady Wydziału Matematyki i Informatyki poświęcone uczczeniu pamięci zmarłego w sierpniu br. prof. dra hab. Pawła Domańskiego. W dalszej części *Informatora Wydziałowego* zamieszczamy przemówienie Prodziekana prof. dra hab. Witolda Wnuka wygłoszone na tej uroczystości.

★ ★ ★ ★ ★

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał prof. UAM drowi hab. Krzysztofowi Pawałowskiemu (Zakład Geometrii i Topologii) tytuł naukowy profesora nauk matematycznych.

★ ★ ★ ★ ★

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał prof. UAM drowi hab. Kazimierzowi Świrydowiczowi (Zakład Logiki Matematycznej) tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii Uniwersytetu Zielonogórskiego nadała dr Anecie Sikorskiej-Nowak (Zakład Równań Różniczkowych) stopień naukowy doktora habilitowanego nauk matematycznych w zakresie matematyki.

★ ★ ★ ★ ★

Na posiedzeniu w dniu 21.10.2016 Rada Wydziału zaopiniowała pozytywnie wnioski Rady Wydziału Filologii Polskiej i Klasycznej o nadanie tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu profesorowi Rolfowi Fieguthowi z Uniwersytetu we Fryburgu Szwajcarskim.

★ ★ ★ ★ ★

Na tym samym posiedzeniu rozstrzygnięty został konkurs na stanowisko profesora zwyczajnego w Zakładzie Metod Przetwarzania Informacji Nieprecy-

zyjnej. Zgodnie z rekomendacją Komisji Osobowej Rada Wydziału zaakceptowała kandydaturę prof. dra hab. Macieja Wygralaka.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału powołała prof. dra hab. Witolda Wnuka na przedstawiciela wydziału w Uczelnianym Zespole Odwoławczym.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału powołała w dniu 21.10.2016 studia podyplomowe w zakresie programowania w Javie.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału zatwierdziła listę przedmiotów specjalizacyjnych, fakultatywnych i humanizujących do wyboru na rok akademicki 2016/2017.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału upoważniła następujące osoby, które nie są pracownikami UAM, do prowadzenia zajęć dydaktycznych:

- prof. dr hab. Henryk Hudzik,
- dr Wiesław Kurc,
- Grzegorz Bilewski (Pearson IOKI),
- Jacek Blendowski (Pearson IOKI),
- Michał Bocian (PSI Polska),
- Michał Bodziony (IBM),
- Radosław Gołębiewski (IBM),
- Adam Grzegorowski (Grupa Allegro),
- Radosław Kozłowski (Grupa Allegro),
- Marek Lewandowski (GFT),
- Mariusz Lisiecki (Grupa Allegro),
- Dawid Maćkowiak (Grupa Allegro),

- Piotr Makowski (Grupa Allegro),
- Tadeusz Makuch (GFT),
- Andrzej Matłosz (GFT),
- Adrian Perek (Grupa Allegro),
- Andrzej Przyborski (Grupa Allegro),
- Mateusz Raźniak (Pearson IOKI),
- Bartłomiej Skubisz (GFT),
- Mateusz Stępnia (Grupa Allegro),
- Zbigniew Tenerowicz (Egnyte Poland),
- Michał Trojanowski (Grupa Allegro),
- Mariusz Wojtysiak (Grupa Allegro),
- Przemysław Wyrobek (Grupa Allegro).

* * * * *

Na posiedzeniu w dniu 21.10.2016 Rada Wydziału upoważniła następujące osoby ze stopniem naukowym doktora do prowadzenia seminariów i prac magisterskich w roku akademickim 2016/2017:

- dr Izabela Bondecka-Krzykowska,
- dr Bartłomiej Bzdęga,
- dr Maciej Grzeškowiak,
- dr Edyta Juskowiak,
- dr Piotr Płuciennik,
- dr Łukasz Smaga.

* * * * *

W dniu 21.10.2016 Rada Wydziału wszczęła przewód doktorski mgr Elizy Jackowskiej-Boryc, słuchaczki Studium Doktoranckiego przy naszym wydziale. Rada zatwierdziła temat rozprawy doktorskiej, który brzmi „Turán

and Ramsey numbers for 3-uniform hyperpaths". Rada powołała na promotora prof. dra hab. Andrzeja Rucińskiego, a na promotora pomocniczego dr Joannę Polcyn-Lewandowską. Rada wyraziła zgodę na przedstawienie rozprawy w języku angielskim oraz zatwierdziła następujący zakres egzaminów doktorskich:

- dyscyplina podstawowa: kombinatoryka,
- dyscyplina dodatkowa: historia matematyki,
- język obcy: angielski.

★ ★ ★ ★ ★

Rada Wydziału na posiedzeniu w dniu 21.10.2016 podjęła decyzję o zamknięciu przewodów doktorskich następujących byłych słuchaczy Studium Doktoranckiego przy naszym wydziale:

- mgra Adriana Michałowicza,
- mgr Sylwii Mikulskiej,
- mgr Katarzyny Przybył-Lipińskiej ,
- mgr Eweliny Rychlińskiej.

★ ★ ★ ★ ★

Cytat

Sądzimy, że byłoby [...] znacznie lepiej, gdyby nasi uczniowie, nawet bakalarze, spędzali dni świąteczne w szkołach zamiast w tawernach i toczyli dysputy za pomocą języków, zamiast walczyć za pomocą sztyletów; a zatem pragniemy, by w dni świąteczne, po obiedzie, bakalarze z naszego fakultetu omawiali i czytali bezinteresownie, z miłości do Boga, rachunki i inne dziedziny matematyki. To zalecenie nie dotyczy jednak wielkich świąt, w które to pragniemy i nakazujemy, by wszyscy się bawili.

Statuty wiedeńskie, 1393

★ ★ ★ ★ ★

JM Rektor UAM prof. UAM dr hab. Andrzej Lesicki powołał prof. dra hab. Romana Murawskiego na członka Kapituły Medalu Alumno bene merenti przyznawanego przez UAM.

★ ★ ★ ★ ★

W Wydawnictwie Naukowym UAM ukazało się drugie wydanie książki dr Jolanty Grała-Michalak (z Zakładu Rachunku Prawdopodobieństwa i Statystyki Matematycznej) pt. *Stochastyczne metody matematyki finansowej w zadaniach* (Poznań 2016, ss. 145).

★ ★ ★ ★ ★

W semestrze zimowym odbywać się będą na naszym wydziale zajęcia ze specjalistycznego języka angielskiego. Prowadzić je będzie dr Nina Lepp, Amerykanka, Stypendystka Fundacji Fulbrighta. Zajęcia zaplanowane zostały w następujących terminach:

- wtorek 10.00–11.30 – Mathematical English,
- wtorek 17.15–18.45 – English of Computer Science,
- czwartek 13.45–15.15 – English of Computer Science,
- piątek 11.45–13.15 – English of Computer Science.

★ ★ ★ ★ ★

Po raz szesnasty jury złożone ze znakomitych polskich uczonych przyznało Nagrody Naukowe tygodnika *Polityka*. Wśród pięciu nagrodzonych znalazł się dr Maciej Dołęga – adiunkt stażysta podoktorski w Zakładzie Matematyki Dyskretnej. Dr Dołęga zajmuje się badaniem dyskretnych struktur losowych, w szczególności map i diagramów Younga.

★ ★ ★ ★ ★

Studenci naszego wydziału zostali laureatami konkursu „Forum Młodych Mistrzów – Ekonomiczne Aspekty Informatyzacji Państwa” organizowanego w ramach XXII Forum Teleinformatyki w Miedzeszynie. Zespół pod opieką dra Rafała Witkowskiego zaprezentował realizowany od dwóch lat na naszym wydziale projekt „Framework Sealious”, czyli innowacyjne środowisko do prostego tworzenia bardzo bezpiecznych aplikacji internetowych. UAM

był reprezentowany przez 3 projekty, z czego w skład zwycięskiej drużyny wchodził: Jan Jakub Orlik, Arkadiusz Wieczorek i Dominika Pietrzak.

★ ★ ★ ★ ★

W dniach 7–8.10.2016 odbyły się w Pile VI Pilskie Subregionalne Targi Pracy i Kariery. Udział w nich wzięli zarówno pracownicy, jak i studenci naszego wydziału. Podczas targów prezentowana była oferta naszego wydziału oraz promowane studia podyplomowe prowadzone przez nasz wydział w ośrodku zamiejscowym UAM w Pile. W najbliższym roku planowane jest uruchomienie tam również studiów podyplomowych z informatyki dla nauczycieli i studiów inżynierskich z informatyki.

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 8.10.2016 odbyły się na naszym wydziale warsztaty dla studentów, nauczycieli informatyki i zajęć komputerowych prowadzone przez prof. Tima Bella z Nowej Zelandii, współtwórcę projektu „Computer Science Unplugged”.

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 17.10.2016 odbyło się na naszym wydziale pierwsze spotkanie Tipi UX skupiające użytkowników zainteresowanych tematyką User Experience, grafiki, psychologii, programowania, marketingu, czyli wszystkim tym, co jest istotne przy tworzeniu użytecznych rozwiązań

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 17.10.2016 odbyły się warsztaty dla nauczycieli matematyki i informatyki zatytułowane „Meandry definicji”. Poprowadził je dr Krzysztof Ciesielski (Instytut Matematyki Uniwersytetu Jagiellońskiego).

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 18.10.2016 odbyło się pierwsze w tym roku akademickim spotkanie z cyklu Wykładów Otwartych dla młodzieży „Po indeks z Pitagorasem”. Dr Krzysztof Ciesielski (Instytut Matematyki Uniwersytetu Jagiellońskiego), popularyzator matematyki, autor wielu książek m.in. *Bezmiar matematycznej wyobraźni*, czy *Matematyczna bombonierka*, wygłosił referat pt. „Kilka-naście zadań, o których nie wiedzieliście, że o nich nie wiedzieliście”.

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 19.10.2016 odbył się pierwszy w tym roku akademickim wykład z cyklu wykładów otwartych poświęconych wielowymiarowym metodom statystycznym w badaniach technicznych. Cykl ten organizują Oddział Poznański Polskiego Towarzystwa Statystycznego, Wydział Nauk Przyrodniczych Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk oraz nasz wydział. Wykład pt. „Metody probabilistyczne i statystyczne w wybranych problemach eksploatacji obiektów technicznych” wygłosił dr hab. Karol Andrzejczak z Instytutu Matematyki Politechniki Poznańskiej.

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 20.10.2016 w Auli Nova Akademii Muzycznej im. Ignacego Paderewskiego odbył się wykład popularnonaukowy „Geometria w muzyce” adresowany do uczniów gimnazjów. Wykład był elementem cyklu „Matematyka w muzyce i muzyka w matematyce”, a jego celem było ukazanie związków i podobieństw pomiędzy tymi odległymi na pozór dziedzinami. To spotkanie z matematyką i muzyką poświęcone było przekształceniom geometrycznym i ich odpowiednim analogiom występującym w kompozycjach wielkich mistrzów: Mozarta, Pachelbela i Bacha. Podczas wykładu uczniowie mieli okazję nie tylko zobaczyć, ale i usłyszeć na żywo rozmaite muzyczne translacje, symetrie oraz obroty.

Wykład „Geometria w muzyce” to efekt współpracy Poznańskiej Fundacji Matematycznej, naszego wydziału i Akademii Muzycznej im. Ignacego Paderewskiego w Poznaniu. Bezpośrednimi realizatorami wykładu byli: mgr Dorota Blinkiewicz (UAM), dr Marek Kaluba (UAM), prof. UAM dr hab. Maciej Kandulski (UAM), dr hab. Piotr Niewiedział (AM) oraz studenci obu uczelni. Koordynatorem cyklu „Matematyka w muzyce i muzyka w matematyce” jest dr Maciej Grześkowiak.

Warsztaty odbywają się w ramach projektu „Potęga Matematyki”.

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 26.10.2016 odbyły się na naszym wydziale wykład i warsztaty prowadzone przez firmę ZETO S.A. na temat „Big Data i analiza danych dla różnych rynków – jak zorganizować zespół Data Scientists i jaki model biznesowy wybrać”. W trakcie warsztatów swoimi praktycznymi doświadczeniami dzielił się Waldemar Osowczyk, dyrektor ds. rozwoju w firmie ZETO S.A.,

odpowiedzialny m.in. za rozwój nowych obszarów działalności IT związanej z przetwarzaniem i archiwizowaniem danych, szczególnie dla rynku medycznego.

★ ★ ★ ★ ★

Z historii ...

30 marca 1910 roku urodził się w Sokółce Józef Marcinkiewicz. W roku 1930 rozpoczął studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie uzyskując w roku 1933 magisterium z matematyki. W 1934 roku ukończył dywizyjny kurs podchorążych rezerwy piechoty. Ćwiczenia dla rezerwistów odbywał w latach 30-tych w 1 Pułku Piechoty Legionów na stanowisku dowódcy plutonu. Został mianowany porucznikiem rezerwy piechoty Wojska Polskiego.

Po roku spędzonym w wojsku wrócił w 1934 roku na uniwersytet w Wilnie, gdzie pracował na stanowisku młodszego asystenta przy katedrze matematyki. W roku 1935 doktoryzował się na podstawie rozprawy, która była w istocie rozszerzeniem jego pracy magisterskiej. Rok akademicki 1935/1936 spędził na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, gdzie współpracował ze Stefanem Kaczmarzem i Juliuszem Schauderem. Wynikiem tej współpracy były wyniki dotyczące multiplikatorów szeregów Fouriera oraz badania nad ogólnymi szeregami ortogonalnymi.

W roku 1936 Marcinkiewicz wrócił do Wilna i pracował jako starszy asystent. W roku 1937 habilitował się. Otrzymaawszy wiosną 1939 roku stypendium wyjechał do Paryża. Od nowego roku akademickiego 1939/1940 miał objąć katedrę matematyki na Uniwersytecie Poznańskim, Niestety wybuch wojny przekreślił te plany.

Na wieść o zbliżającej się wojnie wrócił z Paryża do Polski. Brał udział w działaniach wojennych, przydzielony do 41 Suwalskiego Pułku Piechoty. Po najeździe Związku Radzieckiego na Polskę 17.09.1939 r. został wzięty do niewoli przez Armię Czerwoną. Przebywał w obozie jenieckim w Starobielsku. Wiosną 1940 roku został zamordowany w Charkowie przez NKWD. Pochowany został na Polskim Cmentarzu Wojennym w Charkowie.

W krótkim, bo tylko sześcioletnim okresie działalności naukowej, ogłosił ponad 50 prac na temat teorii funkcji zmiennej rzeczywistej, szeregów try-

gonometrycznych, interpolacji funkcji wielomianami trygonometrycznymi, operacji funkcyjnych, układów ortogonalnych, funkcji zmiennej zespolonej i rachunku prawdopodobieństwa.

Dla uczczenia pamięci Józefa Marcinkiewicza Polskie Towarzystwo Matematyczne organizuje konkurs prac studenckich z matematyki jego imienia.

R.M.

★ ★ ★ ★ ★

W miesiącu października gośćmi wydziału byli:

- 2–7.10.2016 – Susana Moura, Portugalia, Coimbra, University of Coimbra (opiekun: prof. dr hab. Leszek Skrzypczak),
- 7–9.10.2016 – Tim Bell, Nowa Zelandia, Canterbury, Uniwersytet w Canterbury (opiekun: dr Małgorzata Bednarska-Bzdęga),
- 10–15.10.2016 – Dorothee Haroske, Niemcy, Jena, Friedrich Schiller Universität Jena (opiekun: prof. dr hab. Leszek Skrzypczak),
- 23–29.10.2016 – José Gabriel Carrasquel Vera, Belgia, Louvain-la-Neuve, Université Catholique de Louvain (opiekun: dr Zbigniew Błaszczak).

★ ★ ★ ★ ★

W dniu 11.10.2016 prof. Dorothee Haroske (Friedrich Schiller Universität, Jena) wygłosiła wykład pt. „Function spaces on h-sets: traces, envelopes and embeddings”.

★ ★ ★ ★ ★

W ramach Seminarium z Arytmetycznej Geometrii Algebraicznej w dniu 26.10.2016 wykład pt. „O Hipotezie Gana-Grossa-Prasada” wygłosił dr Michał Zydor (Weizmann Institute, Rehovot, Izrael).

★ ★ ★ ★ ★

W ramach Wydziałowego Seminarium z Analizy Nieliniowej i jej Zastosowań „SONATA” wykład pt. „Continua dziedzicznie nierozkładalne i entropia”

wygłosił w dniu 28.10.2016 prof. AGH dr hab. Piotr Oprocha (Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie).

★ ★ ★ ★ ★

W ostatnim okresie odbyły się następujące wyjazdy naukowe pracowników wydziału:

- 9–20.10.2016 – dr Maria Trybuła, Francja, Tuluza, Uniwersytet Paul Sabathier – *Journees of the GdR AFHP*,
- 12–14.10.2016 – dr hab. Tomasz Górecki oraz dr Łukasz Smaga, Poznań – konferencja *European R Users Meeting*,
- 23–25.10.2016 – prof. dr hab. Kazimierz Świrydowicz i mgr Lidia Typańska – Kraków, *Konferencja Historii Logiki*,
- 24–27.10.2016 – prof. dr hab. Roman Murawski – Kraków, *Konferencja Historii Logiki*.

Notatka

THE FIRST INTERNATIONAL WORKSHOP ON DYNAMIC SCHEDULING PROBLEMS

W dniach od 30 czerwca do 1 lipca br. na naszym Wydziale odbyła się międzynarodowa konferencja The First International Workshop on Dynamic Scheduling Problems (IWDSP 2016), poświęcona szeroko rozumianej problematyce szeregowania zadań ze zmiennymi czasami wykonywania. Stroną organizacyjną konferencji zajęły się następujące osoby: dr Jan Kaczmarek (kontakty ze sponsorami), dr Cezary Suwalski (organizacja transportu), mgr Bartłomiej Przybylski (zarządzanie stroną WWW, opracowanie materiałów konferencyjnych, projekt plakatów informacyjnych), mgr Marcin Żurowski (pomoc w organizacji punktu rejestracji uczestników). W pracach organizacyjnych wzięła także udział jako wolontariusz Pani Katarzyna Donaj (studentka III roku informatyki), która rejestrowała uczestników oraz udzieliła

istotnej pomocy podczas przygotowywania przerw na kawę. Pani Agnieszka Krzysztofik (Fundacja Science To Business) pomogła rozwiązać pewne kwestie formalne związane z organizacją wykładu plenarnego i wycieczki. Pomysłodawcą idei zorganizowania IWDS 2016, planistą oraz koordynatorem całości był niżej podpisany.

Za stronę naukową konferencji odpowiedzialny był komitet programowy w składzie: Gur Mosheiov (Uniwersytet Hebrajski, Jerozolima, Izrael), Vitaly Strusevich (Uniwersytet w Greenwich, Londyn, Wielka Brytania) oraz niżej podpisany. Zgłoszone referaty były opiniowane przez komitet doradczy uznanych specjalistów z teorii szeregowania zadań, wspomaganych przez recenzentów zewnętrznych. Spośród referatów nadesłanych przez autorów z Australii, Białorusi, Chin, Francji, Izraela, Kanady, Polski, Rosji, Wielkiej Brytanii i Tajwanu komitet programowy wybrał 12 referatów. Tematyka tych referatów obejmowała szeregowanie zadań pozycyjno-zależnych, szeregowanie zadań uwarunkowanych czasowo, szeregowanie zadań zależnych od zasobów, szeregowanie zadań na procesorach z ograniczeniami mocy, szeregowanie zadań w środowiskach sieciowych, szeregowanie prac wykonywanych przez zespoły ludzi, szeregowanie zadań z ograniczeniami finansowymi oraz metody badania złożoności obliczeniowej problemów szeregowania zadań. Wykład plenarny, poświęcony nowym wynikom w szeregowaniu stochastycznym, wygłosił Marc Uetz (Uniwersytet w Twente, Enschede, Holandia).

Zorganizowanie IWDS 2016 znacząco ułatwiło finansowe wsparcie udzielone przez Wydział. Szczególne podziękowania należą się Prodziekanowi ds. finansowych i organizacyjnych, prof. UAM dr. hab. Markowi Wiśle, który służył radą w kwestiach formalnych dotyczących finansów oraz Prodziekanowi ds. naukowych, prof. dr. hab. Witoldowi Wnukowi, który w imieniu władz Wydziału przywitał uczestników konferencji.

Uczestnicy konferencji dobrze czuli się w Poznaniu, a oprócz intensywnej wymiany poglądów na tematy naukowe był także czas na zwiedzenie zabytków Poznania (wycieczka z przewodnikiem po Starym Rynku) oraz wizytę w multimedialnym muzeum Brama Poznania. W ogólnej opinii pomysł organizacji konferencji o tej tematyce był udany, nie jest więc wykluczone iż w przyszłości odbędą się kolejne konferencje z tego cyklu.

Więcej szczegółów na temat IWDSP 2016 (np. składy komitetów, harmonogram, galerię zdjęć, plik PDF ze streszczeniami referatów) można znaleźć na stronie iwdsp2016.wmi.amu.edu.pl.

Prof. UAM dr hab. Stanisław Gawiejnowicz

PRZEMÓWIENIE PRODZIEKANA WYDZIAŁU MATEMATYKI I INFORMATYKI PROF. DRA HAB. WITOLDA WNUKA WYGŁOSZONE 24 PAŹDZIERNIKA 2016 NA NADZWYCZAJNYM POSIEDZENIU SENATU UAM POŚWIĘCONYM PAMIĘCI PROFESORA PAWŁA DOMAŃSKIEGO

*Wasza Magnificencjo,
Wysoki Senacie,
Wysoka Rado Wydziału Matematyki i Informatyki,
Szanowni Państwo*

Naturalne pytanie, jakie możemy zadać sobie na dzisiejszym spotkaniu, brzmi: dlaczego Profesor Paweł Domański trafił do matematyki. Mówiąc lapidarnie: dlatego, że do niczego innego się nie nadawał. Z nakreślonej przez dziekana, profesora Jerzego Kaczorowskiego, drogi edukacyjnej i zawodowej Zmarłego wynika jasno, że miał szczególne predyspozycje do zajmowania się matematyką. Był w tym kierunku niezwykle utalentowany, a ów talent objawił się bardzo wcześnie, już w czasach szkolnych. Odnosił sukcesy w olimpiadach matematycznych, i to na poziomie międzynarodowym. Był też zwycięzcą pierwszego konkursu na najlepszą uczniowską pracę z matematyki organizowanego do dzisiaj przez „Deltę”, doskonale redagowane czasopismo adresowane do młodzieży, której przydarzyło się połknąć matematycznego bakcyła. Dobiegają końca starania o to, aby ten konkurs otrzymał imię pierwszego jego laureata – Profesora Pawła Domańskiego.

Przebieg kształcenia i późniejszej kariery naukowej Profesora Domańskiego był wręcz modelowy. Miał szczęście, trafił pod kuratelę kolejnych nauczycieli dobrze znających swój fach, wiedzących, jak szlifować diament, który wpadł im w ręce, obrabiać go tak, aby wydobyć wszystko to, co w nim

wyjątkowe i szczególnie wartościowe, aby zajaśniał pełnym blaskiem. Profesor Domański wcześniej sam stał się wytrawnym szlifierzem naukowych diamentów. Jak słyszeliśmy, przez wiele lat przewodniczył Okręgowemu Komitetowi Olimpiady Matematycznej, był gorącym orędownikiem i współorganizatorem Środowiskowych Studiów Doktoranckich, umożliwiającym ich słuchaczom wędrówkę po najlepszych krajowych wydziałach matematyki, wspierających tych młodych, zdolnych ludzi znacznie wyższymi stypendiami.

Talenty badawcze trafiają się częściej niż nauczyciele w pełni zasługujący na miano mistrza. Profesor Domański był takim mistrzem. Wypromował siedmiu doktorów. Uczniowie-doktoranci byli Jego oczkiem w głowie. Poświęcał im mnóstwo czasu i uwagi, odbywał regularne i częste indywidualne spotkania ucząc, doradzając, kontrolując postępy, zachęcając do wysiłku i wytrwałości, dodając słowa otuchy w chwilach zwątpień, gdy trudności, jakie pojawiały się w pracach badawczych wydawały się nie do pokonania. Co ważne, nie miał gotowej recepty na doktoranta. Umiał bardzo szybko ocenić przydatność adepta do zawodu matematyka-naukowca oraz, mimo braku profesjonalnego przygotowania, intuicyjnie przenikał tajniki ludzkich charakterów. Doskonale pojmował, że sukces nie zależy tylko od rozmiarów talentu i pracowitości, ale w równym stopniu od wielu elementów osobowości człowieka. Dla każdego ucznia znajdował indywidualne, w pełni dostosowane do jego możliwości i predyspozycji, metody postępowania. Wspólnym mianownikiem było jedynie wymaganie systematycznej, uczciwej, rzetelnej pracy, a także chronienie młodych, z natury rzeczy niedoświadczonych badaczy, przed niebezpieczeństwem kierowania energii i zapału w stronę drobniaków, miłąk przyczynków do „rozpracowywanych” problemów. Metody pracy Profesora Domańskiego sprawdzały się zawsze, tzn. doprowadzały do terminowego przygotowania solidnych rozpraw doktorskich, wśród których nie brakowało dysertacji wyróżnionych. Sukcesy uczniów Profesora Domańskiego były Jego wielką dumą, a ich przyszłość, sprawy bytowe, zawsze go zajmowały, nawet wtedy, gdy postępująca choroba odbierała coraz więcej sił i coraz bardziej ograniczała codzienną aktywność.

Profesor Domański w roku 2013 osiągnął znaczący sukces uzyskując grant Narodowego Centrum Nauki w kategorii „Maestro”. Do realizacji projektu „Funkcje analityczne zmiennej rzeczywistej i operatory różniczkowe” zaangażował zespół złożony nie tylko z wybitnych specjalistów i wytrawnych badaczy takich, jak profesorowie José Bonet z Politechniki w Walencji, czy

Michael Langenbruch z Uniwersytetu w Oldenburgu, ale zatrudnił też liczną grupę młodych doktorów i słuchaczy starszych lat studiów doktoranckich. Będąc świadom tego, że nie będzie Mu dane dokończyć rozpoczętych prac, bez wahania podjął trudne starania w Narodowym Centrum Nauki o uzyskanie zgody na przekazanie kierownictwa grantu wskazanemu przez siebie zastępcy, któremu w pełni ufał, którego kompetencje, fachowość, zdolności organizacyjne i energia gwarantowały niezakłóconą kontynuację rozpoczętych prac i ciągłość ich finansowania – zwłaszcza wynagrodzeń młodych realizatorów projektu. Odchodząc Profesor Domański zwrócił się do nas, swoich starszych kolegów z apelem: nie zapominajcie o moich uczniach, wspierajcie ich i pomagajcie im.

Przedstawiłem Państwu krótki zarys wypełniania przez Profesora Domańskiego jednego z bardzo ważnych obowiązków pracownika naukowego, jakim jest kształcenie młodej kadry. Innym obowiązkiem jest dydaktyka, uczenie młodzieży akademickiej. Ten aspekt aktywności zawodowej nigdy nie był traktowany przez Profesora Domańskiego jako mniej ważny. Obecnie mu było wcale nierzadkie, zwłaszcza wśród asystentów czy młodych adiunktów, odnoszenie się do nauczania studentów jako do brzemienia przeszkadzającego w prowadzeniu badań i własnym rozwoju. Kilkakrotnie, ze względu na wyjazdy służbowe, Profesor Domański prosił mnie, abym zastąpił Go na wykładzie z analizy funkcjonalnej i analizy matematycznej. Otrzymywałem wówczas komplet materiałów, a nie tylko wycinek, jaki powinienem przedstawić na jednych, konkretnych zajęciach. Mogłem zapoznać się z całością koncepcji trzydziestogodzinnego wykładu. Uderzała staranność i sumiennosc przygotowania całości. Nie brakowało niczego – prezentacja materiału logiczna, co oczywiste, bardzo spójna, z właściwie rozłożonymi akcentami na rzeczy ważne i mniej istotne, ale niegodne pominięcia, wskazywanie zależności i związków między pojęciami, zastosowań prezentowanych twierdzeń, metod postępowania do zagadnień analizowanych nie tylko przez inne dyscypliny matematyczne, ale również przez nauki przyrodnicze. Wykład pisany był żywym językiem, każde niemal z przedstawianych zagadnień poprzedzone było krótkim wstępem wyjaśniającym motywację analizy tegoż zagadnienia, przybliżającym, w sposób mało formalny, oparty na intuicji bądź w sposób graficzny, jego istotę. Dopiero potem następowało, charakterystyczne dla matematyki, ścisłe, precyzyjne rozumowanie. dopełnieniem był szczegółowy podział tematów na poszczególne jednostki lekcyjne. Charakterystyczne było również to, że nigdy nie zdarzało się, abym materiały otrzymywał na ostat-

nią chwilę. Zawsze miałem kilka dni na zapoznanie się z nimi. Proszę Państwa, w matematyce jest sporo miejsca na hołdowanie własnym gustom, subiektywne odczuwanie piękna i indywidualizm – można mówić o tym samym, ale nie tak samo. Profesor Domański bardzo chętnie godził się na moje sugestie czy prośby, abym powierzony mi wycinek przedstawił po swojemu, nieco odmiennie niż On, przy czym oczywiście dla nas obu było to, o czym nie musieliśmy mówić, że korekty nie mogą zburzyć koncepcji wykładu i utrudnić realizacji planu następnych jego etapów.

Profesor Domański nie tylko bardzo dobrze uczył innych, ale również siebie. Uczył się u najlepszych. Systematycznie i często, zwłaszcza, gdy był młodszy, uczestniczył w pracach seminarium z analizy funkcjonalnej prowadzonego przez wiele lat w Instytucie Matematycznym PAN w Warszawie. Był to bez wątpienia jeden z najsilniejszych ośrodków tej dziedziny w kraju, kierowany przez legendę matematyki polskiej, prof. Aleksandra Pełczyńskiego, doktora honorowego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. Wyjazd do Warszawy wymagał poświęcenia całego dnia i powrotu późnym wieczorem, bo seminarium zaczynało się po południu, ale czasu oczekiwania na rozpoczęcie seminarium wcale nie wypełniała nuda, bo IM PAN po dziś dzień ma do zaoferowania rzecz niezwykle atrakcyjną – wspaniałą bibliotekę, najlepszą w Polsce, o niezwykle zasobnych zbiorach, z którymi nie może równać się bardzo wiele matematycznych bibliotek zagranicznych w państwach znacznie bogatszych i przywiązujących do rozwoju nauki nieporównanie większą wagę niż nasza ojczyzna. Profesor w pełni wykorzystał możliwości rozwoju naukowego, jakie dały Mu stypendia Humboldta i Ministerstwa Edukacji i Nauki Królestwa Hiszpanii. Kontakty, jakie wówczas nawiązał, zaowocowały znacznym rozszerzeniem zainteresowań badawczych, wieloletnią i niezwykle efektywną współpracą ze specjalistami z Uniwersytetów w Wuppertalu, Trewirze, Oldenburgu, Murcii, z Politechniki w Walencji, z którymi przygotował wspólnie kilkadziesiąt wartościowych, wielokrotnie cytowanych publikacji przyjętych do druku w czasopiśmie bardzo wysokiej rangi.

Nie marnował także okazji, jakie stwarzał zatrudniający go Wydział zapraszający do wygłoszenia wykładów bardzo wielu wybitnych uczonych, reprezentujących różne dyscypliny matematyki. Profesor Domański uczestniczył w prawie wszystkich takich wydarzeniach, nawet jeśli tematyka wystąpienia dość znacznie odbiegała od jego zainteresowań naukowych. Zawsze sporządzał obszerne notatki w trakcie wykładu i zwykle zabierał głos

w dyskusji zadając nie kurtuazyjne, grzecznościowe pytania, ale bardzo konkretne i merytoryczne, pokazujące, jak szeroką miał wiedzę, jak świetnie wykształconą umiejętność kojarzenia faktów. Pod tym względem przypominał twórcę Poznańskiej Szkoły Matematycznej, członka słynnej Lwowskiej Szkoły Matematycznej, profesora Władysława Orlicza, potrafiącego kompetentnie dyskutować o tematyce wielu dyscyplin matematycznych. Prof. Orlicz należał do ostatniego pokolenia matematyków, którego przedstawiciele nie byli już w stanie orientować się w osiągnięciach całej matematyki, ale przynajmniej, mówiąc kolokwialnie, z grubsza „ogarniali” pełny zakres swojej dziedziny. Dzisiaj nikt już, nawet ci najwybitniejsi, nie może twierdzić, iż wie o wszystkich istotnych dokonaniach choćby jednej dziedziny matematyki. Szybki rozwój praktycznie każdej z nich, pogłębiająca się stale i zawężająca specjalizacja u niektórych podważa wiarę w trwanie jedności matematyki. Działalność publikacyjna oraz w zakresie pozyskiwania środków na badania prowadzona przez Profesora Domańskiego pokazuje, że w ową jedność wierzył i, co ważniejsze, potrafił jej istnienie udowodnić.

Należałem do grona realizatorów pięciu grantów Komitetu Badań Naukowych i Narodowego Centrum Nauki kierowanych przez Profesora Domańskiego. Zespoły wykonawców były dość liczne, a kompetencje tychże wykonawców i zainteresowania naukowe na pierwszy rzut oka wydawały się zbyt różne, wręcz odległe, uniemożliwiające współpracę w ramach jednego spójnego i jednorodnego projektu. Profesor Domański zbierał propozycje tematów i kierunków badań od osób zajmujących się szeroko rozumianą analizą, którzy chcieli zjednoczyć wysiłki w ubieganiu się o grant. Zawsze znajdował zaskakująco szerokie obszary, które łączyły składane propozycje bądź się wzajemnie uzupełniały. W krótkim czasie był w stanie złożyć z rzekomo luźno powiązanych elementów na tyle ciekawy i jednolity projekt, że był przyjmowany do realizacji i to z nieuszczerplonym przez skąpych urzędników budżetem. Posiadał przedziwną zdolność strzeżenia żrenicy akademickiej wolności, jaką jest wolność badań naukowych z minimalizowaniem liczby niezbędnych korekt ich kierunków, celów, metodologii służących tworzeniu wyraźnej i czytelnej myśli przewodniej składanego projektu. Jeśli pamięć mnie nie zawodzi, to żaden z projektów badawczych proponowanych przez Profesora Domańskiego nie został odrzucony, a oceny wykonania grantów zawsze były pochlebne. Były również przedmiotem satysfakcji wykonawców, bo owocem ich pracy stawało się za każdym razem kilkadziesiąt wspólnych lub samodzielnych publikacji w czasopiśmie, których rangi nie trzeba było się wstydić.

Wszystkie osoby pracujące na naszym Wydziale doskonale wiedzą, że Profesor Domański zajmował się analizą funkcjonalną, ale nie wszyscy wiedzą, jak szeroki był zakres jego badań w ramach tej dyscypliny i jej zastosowań. Najważniejsze osiągnięcia Profesora dotyczyły przypadku niebanachowskiego, przede wszystkim przestrzeni Fréchet’a, a także przypadku niemetryzowalnych przestrzeni liniowo-topologicznych. W swojej dysertacji doktorskiej zajął się ciekawą, i w owych czasach, tj. drugiej połowie lat osiemdziesiątych ubiegłego wieku, nową metodą tworzenia tzw. sum skręconych przestrzeni liniowo-topologicznych. Z tej tematyki wyłoniły się w sposób naturalny badania tzw. krótkich ciągów dokładnych i problem ich rozszczepiania. We wczesnym okresie badań zajmował się też teorią lokalnie wypukłych \mathcal{L}_p -przestrzeni, ważnego uogólnienia pomysłu z końca lat sześćdziesiątych dwudziestego wieku autorstwa dwóch znakomitości, jakimi byli wspomniany już Aleksander Pełczyński i Joram Lindenstaruss. Mniej więcej w tym samym czasie uzyskał znaczące wyniki, część z nich z nieodżałowanej pamięci prof. Susanne Dierolf, dotyczące klasy LB-przestrzeni. Efektem współpracy tych dwojga matematyków było np. częściowe rozwiązanie problemu stabilności tej klasy w tym sensie, iż potwierdzono przynależność do LB-przestrzeni funkcji ciągłych przeprowadzających zbiór zwarty w LB-przestrzeń. Młodego Profesora Domańskiego zajmowała ponadto iniektywność przestrzeni typu $C(K)$, gdzie wykrył pewną patologię – istnienie zwartej przestrzeni K o tej własności, że funkcje ciągłe na niej tworzą przestrzeń iniektywną, ale iniektywności nie będzie, gdy K zastąpić tzw. brzegiem Amira zbioru K .

Znaczący wkład wniósł Profesor Domański w badanie wielu typów przestrzeni funkcji, zwłaszcza funkcji analitycznych, w tym funkcji analitycznych zmiennej rzeczywistej. Do najbardziej spektakularnych sukcesów Profesora należy odkrycie, wspólnie z prof. Dietmarem Vogtem, faktu, że przestrzeń funkcji analitycznych zmiennej rzeczywistej lub na niezwartej rozmaitości nie ma bazy Schaudera. Ten wynik został uznany za na tyle znaczący i wartościowy, iż obu autorów uhonorowano nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Inne problemy, których rozwiązanie przyniosło Profesorowi Domańskiemu uznanie w środowisku dotyczyły sformułowania warunków charakteryzujących suriektywność operatorów, domkniętość ich obrazów, przy czym wyniki obejmowały bardzo ważną klasę operatorów złożenia. Z powodzeniem angażował się w analizowanie operatorów różniczkowych, wskazywał zastosowania otrzymanych wyników w teorii równań różniczkowych cząstko-

wych. Jako przykład chciałbym tu podać ustalenie analitycznej zależności od parametru rozwiązań wielu typów liniowych równań różniczkowych cząstkowych o stałych współczynnikach.

Pracownika naukowego obarcza się obowiązkami zaliczanymi do trzech kategorii: badania, dydaktyka, prace organizacyjne. Tej ostatniej Profesor Domański nie zaniedbywał. Wręcz przeciwnie, wielokrotnie wykazywał tu ponadprzeciętną aktywność. Pozwolę sobie pominąć szeroko wśród nas znane Jego zasługi dla Wydziału, ale równocześnie chciałbym podzielić się pewnymi subiektywnymi spostrzeżeniami dotyczącymi działań Profesora Domańskiego jako wydziałowego urzędnika: kierownika zakładu, studium doktorskiego, prodziekana. Na pewno nietatwo było pogodzić charakterystyczną dla Niego rzetelność i prawomyślność z licznymi niezyciowymi, krępującymi, czy trudnymi do pogodzenia ze zdrowym rozsądkiem, ale przecież obowiązującymi, przepisami, rozporządzeniami, wytycznymi itd. Konflikty tego rodzaju rozwiązywał swoją wielką inteligencją i kierując się właściwie pojmowanym pragmatyzmem niezbędnym w załatwianiu spraw tak, aby dobro Wydziału nie ucierpiało, a oczekiwania związanych ze sprawą osób, przynajmniej w znacznej części, zostały spełnione.

Profesor Domański działał w kilku ciałach mających znaczny wpływ na stan i rozwój nauk matematycznych w skali ogólnokrajowej. Myślę tu o Jego pracach, przez dwie kadencje, w Komitecie Matematyki PAN, panelach Narodowego Centrum Nauki, kierowanie Oddziałem Poznańskim Instytutu Matematycznego PAN. Profesor Domański znany był i na antypodach – z prośbą o merytoryczną ocenę projektów badawczych zwracano się do Niego m.in. Ministerstwo Nauki Republiki Chile. Bardzo szanowano Profesora Domańskiego za niezależne poglądy, przemyślane wypowiedzi, rzeczowy udział w dyskusjach, w których przywoływał ważne i celne argumenty.

W zadania, których się podejmował, obojętnie jaki miały charakter, angażował się na serio, całym sercem i z oddaniem, poświęcając ich realizacji tak wiele czasu, jak było to niezbędne – nie liczył go i nigdy nie szczędził. Był człowiekiem niezwykle prawym i niewzruszonych zasad dotyczących etyki zawodowej i moralności. Tu był bezkompromisowy, ale przede wszystkim wobec siebie. Nie był niewzruszonym doktrynerem, twardym jak Marcus Porcius Cato Maior, legendarny Rzymianin, niekiedy innym „odpuszczał”, bo doskonale wiedział, że życie i losy ludzkie toczą się czasami w sposób tak zaskakujący, nietypowy, wymykający się wszelkim konwencjom, który wprawdzie nie

zwalnia od kierowania się rozsądkiem, ale skłania do podążania za głosem serca, do okazania zwykłej ludzkiej życzliwości i wyrozumiałości.

Prof. Domański nie był typem naukowca skoncentrowanego tylko na przedmiocie badań, obojętnym na otaczający go realny świat. Wręcz przeciwnie, był zawsze żywo zainteresowany wszystkim tym, co działo się wokół. Bieżące wydarzenia chętnie komentował, czasem z sarkazmem, czasem z humorem, dość rzadko pozwalał dochodzić do głosu emocjom.

Profesor Paweł Domański, dla jednych bliski kolega, dla innych mistrz i nauczyciel, odszedł od nas stanowczo za wcześnie. Dokonania Profesora Domańskiego, cała Jego spuścizna, jaką pozostawił upoważniałaby Go do tego – gdyby mógł stanąć raz jeszcze wśród nas – by powtórzyć za Horacym: „Wzniostem pomnik nad spiz trwalszy” lub „Nie wszystek umrę – będę żył w moich dziełach”.

Żegnaj Drogi Pawle, Drogi Profesorze!

Opracowanie Informatora: Roman Murawski (rmur@amu.edu.pl)

<http://info.wmi.amu.edu.pl/>